॥ ಅಥ ಶ್ರೀ ಸಾಯಿ ಸಚ್ಚರಿತ ॥

ಅಧ್ಯಾಯ ನಲವತ್ತೆರೆಡು

॥ ಶ್ರೀ ಗಣೇಶಾಯ ನಮಃ ॥ ಶ್ರೀ ಸರಸ್ವತ್ಯೈ ನಮಃ ॥
ಶ್ರೀ ಗುರುಭ್ಯೋ ನಮಃ ॥ ಶ್ರೀ ಕುಲದೇವತಾಯ್ಯೆ ನಮಃ ॥
ಶ್ರೀ ಸೀತಾರಾಮಚಂದ್ರಾಭ್ಯಾಂ ನಮಃ ॥ ಶ್ರೀ ಸದ್ಗುರು ಸಾಯಿನಾಥಾಯ ನಮಃ ॥

ಓಂ ನಮೋ ಹೇ ಸದ್ಗುರು ದಾತಾರಾ । ಶ್ರೀಮದ್ ಗೋದಾ ತಟವಿಹಾರಾ ।
ಬ್ರಹ್ಮ ಮೂರ್ತೇ ಕೌಪೀನಾಂಬರಾ । ಸಂತವರಾ ನಿನ್ನನಮಿಸುವೆ ॥ 1

ತೋರಿ ಭವನದಿಯ ಆಚೆ ದಡವ । ದೀನರಿಗೆ ನಿಜ ಪದದಲಿ ಕೊಡು ಸ್ಥಾನವ ।
ಭಕ್ತ ಕಾರ್ಯ ಕಲ್ಪತರುವೆ ಇವ । ಸಂತಾವತಾರೀ ಸಾಯಿ ಇವ ॥ 2

ಗತಾಧ್ಯಾಯದಲಾಯಿತು ಕಥನ । ಮಧುರ ಕಥೆ ವಿಚಿತ್ರ ಮಹಿಮಾನ ।
ಸಾಯಿ ಚಿತ್ರದಜಲಮಜ್ಜನ । ತಪ್ಪಿಸಿ ಅದರ ರಕ್ಷಣೆಯಾಯಿತು ॥ 3

ಹಾಗೇ ಒಬ್ಬ ಭಕ್ತನ ಕಾಮನೆಯನು । ಪೂರೈಸಿದರು ಹೋಗಿ ಸ್ವಪ್ನದಲದನು ।
ಓದ ಹಚ್ಚಿದರು ಜ್ಞಾನೇಶ್ವರಿಯನು । ವಿಶಿಷ್ಟ ಅನುಜ್ಞೆಯನು ಕೊಟ್ಟು ॥ 4

ಸಾರಾಂಶವೆಂದರೆ ಗುರುಕೃಪೆಯ ಬೆಳಕಿನಲಿ । ಭವಭಯದ ಒಗಟು ಬಿಡಿಸುತಲಿ ।
ನಿಃಶ್ರೇಯಸ ಮಾರ್ಗದ್ವಾರವ ತೆರೆಯುತಲಿ । ಅಸುಖವಾಗಲೇ ಸುಖವಾಯಿತು ॥ 5

ನಿತ್ಯ ಸ್ಮರಿಸುತಲಿ ಸದ್ಗುರು ಚರಣ । ಕರಗುವುದು ವಿಘ್ನದ ವಿಘ್ನತನ ।
ಮರಣಕ್ಕೂ ಬಂದೀತು ಮರಣ । ಭವದುಃಖದ ವಿಸ್ಮರಣೆಯಾಗುವುದು ॥ 6

ಈ ಸಮರ್ಥರ ಕಥೆಯನು ಅದಕ್ಕೆ । ಕೇಳಿರಿ ತಮ್ಮ ಹಿತಕ್ಕೆ ।
ಪಾವನತೆಯನು ಪಡೆಯುವುದಕೆ । ಶ್ರವಣ ಮಾತ್ರದಿಂದಾಗಿ ॥ 7

ಈ ಅಧ್ಯಾಯದಲಿ ನಾವಿನ್ನು । ಮಾಡುವಾ ಸಾಯಿ ಸ್ವಭಾವ ನಿರೂಪಣೆಯನು ।
ಮನದ ತೀವ್ರತೆ ಮತ್ತು ಮೃದುತನಗಳನು । ಹೇಗಿದ್ದವೆಂಬುದರ ಬಗ್ಗೆ ॥ 8

ತಾವೆಲ್ಲ ಚಿತ್ತ ಏಕಾಗ್ರವಾಗಿಸಿಕೊಂಡು । ಕೇಳುವಿರಿ ಇದುವರೆಗೆ ನಡೆದದ್ದು ।
ಅದರಂತೆಯೇ ಬಾಬಾರ ದೇಹೋತ್ಸರ್ಗ ಚರಿತವಿದು । ಇದನೂ ಮನಗೊಟ್ಟು ಆಲಿಸಿರಿ ॥ 9

ಧನ್ಯ ಧನ್ಯ ಶಿರಡಿಯಲಿ ಜನ । ಅನುಭವಿಸಿದರು ಬಾಬಾರ ಸಹವಾಸ ಸುಖವನ ।
ಮೀರಿ ಅರ್ಧಶತಕವನ । ಅತಿ ಸುಖಕಾರಕ ವಾಗಿತ್ತವರಿಗದು ॥ 10

ಶಕೆ ಹದಿನೆಂಟು ನೂರಾ ನಲವತ್ತರಲ್ಲಿ । ದಕ್ಷಿಣಾಯನದ ಪ್ರಥಮ ತಿಂಗಳಲ್ಲಿ ।
ವಿಜಯಾದಶಮಿ ಶುಕ್ಲಪಕ್ಷದಲ್ಲಿ । ಹಗಲಿನಲ್ಲಿ ದೇಹಾಂತವಾಯಿತು ॥ 11

ಒಂಭತ್ತನೆಯ ತಾರೀಖಿನಂದು । ಕತ್ತಲರಾತ್ರಿಯಲ್ಲಿತ್ತು ಮುಸಲ್ಮಾನರದು ।
ಮೂರನೆಯ ಪ್ರಹರದಲಿ ಸಾಯಿನಾಥರದು ॥ ನಿರ್ವಾಣದ ಸಿದ್ಧತೆಯಾಯಿತು ॥ 12

ಬುದ್ಧನದಂದು ಬುದ್ಧ ಜಯಂತಿ । ಸಾಯಿಯದಂದು ಪುಣ್ಯತಿಥಿ ।
ದೇವಾದಿಗಳದಿದ್ದಾಗ ಜಯಂತಿ । ಅಂದೇ ಪುಣ್ಯತಿಥಿ ಸಂತರದು ॥ 13

ಹನ್ನೆರಡೂವರೆ ಘಂಟೆ ಬಾರಿಸಿತು । ದಶಮಿಯತಿಥಿ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಮುಗಿಯಿತು ।
ಏಕಾದಶಿ ತಿಥಿ ಉದಯಿಸಿತು । ಬಾಬಾರ ನಿರ್ಮಾಣ ಕಾಲದಂದು ॥ 14

ಸೂರ್ಯೋದಯದ ಸಮಯಕ್ಕೆ ಬರುವುದು । ಅದನ್ನೇ ಅಂದಿನ ತಿಥಿ ಎನ್ನುವದು ।
ಆದಕೆ ವಿಜಯದಶಮಿಯಂದು । ಉತ್ಸವವ ನಾಚರಿಸುವರು ॥ 15

ಮಂಗಳವಾರದಂತಿತ್ತು ಕತ್ತಲರಾತ । ಹೀಗೆ ಆದಿನವೂ ಅತಿ ವಿಖ್ಯಾತ ।
ಅದಕ್ಕೇ ಆದಿನ ಸಾಯಿ ಮಹಂತ । ಜ್ಯೋತಿಯಲಿ ಜ್ಯೋತಿಯನೊಂದಾಗಿಸಿದರು । 16

ಬಂಗಾಲ ಪ್ರಾಂತದಲಿ ಪ್ರಸಿದ್ಧ । ದುರ್ಗಾ ಪೂಜೆಯ ಸಮಾಪ್ತಿ ದಿನವಂದ ।
ಉತ್ತರ ಹಿಂದೂ ಸ್ಥಾನದಲ್ಲೆಲ್ಲ ಇದು । ಉತ್ಸವದ ದಿನವೆಲ್ಲರಿಗೆ ॥ 17

ಶಕೆ ಹದಿನೆಂಟು ನೂರಾ ಮುವತ್ತೆಂಟು । ಅಂದು ವಿಜಯದಶಮಿಯದೇ ದಿನವಿತ್ತು ।
ಸಾಯಂಕಾಲದ ಪ್ರದೋಷ ಸಮಯದ ಹೊತ್ತು । ಭವಿಷ್ಯವನ್ನು ಸೂಚಿಸಿದರು ॥18

ಹೇಳುವೆನು ಈ ಅಪೂರ್ವ ಲೀಲೆ ಹೇಗೆ । ಕೇಳಿ ವಿಸ್ಮಯವಾದೀತು ಜನರಿಗೆ ।
ಅದರಿಂದ ತಿಳಿಯುವುದೆಲ್ಲರಿಗೆ । ಸಮರ್ಥ ಸಾಯಿಯ ಅಕಳ ಕಳೆಯು ॥ 19

ಇಸವೀಸನ್ ಹತ್ತೊಂಭತ್ತು ನೂರಾ ಹದಿನಾರನೆಯ । ದಸರೆಯ ಹಬ್ಬ ಸೀಮೋಲ್ಲಂಘನೆಯ ಸಮಯ ।
ತಿರುಗಿ ತಂದಾಗ ಮೆರವಣಿಗೆಯ । ಅದ್ಭುತ ಲೀಲೆ ನಡೆಯಿತು ॥ 20

ನಭದಲ್ಲಿ ಮೇಘ ಗರ್ಜಿಸಿತು । ಅಕಸ್ಮಾತ್ ವಿದ್ದುಲ್ಲತೆ ಮಿಂಚಿತು ।
ಎನುವಂತೆ ಜಮದಗ್ನಿ - ಸ್ವರೂಪವ ನಿಂತು । ಬಾಬಾ ಪ್ರಕಟಿ ಪಡಿಸಿದರಾಗ ॥ 21

ಬಿಚ್ಚಿದರು ತಲೆಯ ಬಟ್ಟೆಯನು । ತಡವಿಲ್ಲದೇ ತೆಗೆದರು ಕಫನಿಯನು ।
ತೆಗೆದುಬಿಟ್ಟರು ತಮ್ಮ ಲಂಗೋಟಿಯನ್ನು । ಎಲ್ಲವನ್ನು ಧುನಿಯಲ್ಲಿ ಹಾಕಿ ಉರಿಸಿದರು ॥ 22

ಉಜ್ವಲವಾದ ಅಗ್ನಿಯದು ಮೊದಲೇ । ಅದಕೆ ಪ್ರಬಲವಾದ ಆಹುತಿ ದೊರಕುತಲೇ ।
ಮೇಲಿನವರೆಗೆ ನಾಲಿಗೆ ಚಾಚಿತು ಜ್ವಾಲೆ । ಭಕ್ತರಿಗೆ ಏನೆಂದು ತಿಳಿಯದಾಯಿತು ॥ 23

ಇದೆಲ್ಲ ನಡೆಯಿತು ಆಕಸ್ಮಿಕವಾಗೆ । ತಿಳಿಯದು ಏನಿದೆ ಬಾಬಾರ ಮನದೊಳಗೆ ।
ಇದಾದದ್ದು ಸೀಮೋಲ್ಲಂಘನ ಸಮಯಕ್ಕೆ । ಮಹದ್ಭೀತಿಪ್ರದವಾಗಿತ್ತದು ॥ 24

ನಿಜತೇಜವ ಹರಡಿತು ಅಗ್ನಿ । ಬಾಬಾ ಕಂಡರು ಅದಕಿಂತ ಸತೇಜರಾಗಿ ।
ಜನರ ಕಂಗಳದ ನೋಡಲಸಾಧ್ಯವಾಗಿ । ಜನರೆಲ್ಲ ಪರಾಙ್ಮುಖರಾದರು ॥ 25

ಸಂತ ಹಸ್ತದ ಈ ಅವದಾನ । ಪಡೆದು ಪ್ರಸನ್ನನಾದ ಅಗ್ನಿ ನಾರಾಯಣ ।
ದಿಗಂಬರರಾದರು ಆ ಜಾಮದಗ್ನ್ಯ । ಕಂಡವರ ನಯನಗಳೇ ಧನ್ಯವದು ॥ 26

ತ್ವೇಷದಿಂದ ಕಣ್ಣುಕಿಸಿದು । ಕೋಪದಿಂದ ಕೆಂಡದಂತಾಗಿದ್ದು ।
ಎಂದರು ಹೇಳಿರೋ ಈಗಾದರೂ ಏನೆಂದು । ನಾ ಹಿಂದುವೋ ಮುಸಲ್ಮಾನನೋ ॥ 27

ಕೂಗಿದರು ಬಾಬ ನೋಡಿರಿಂದು । ನಾ ಯವನನೋ ಅಥವಾ ಹಿಂದೂ ।
ನಿರ್ಧರಿಸಿ ಯಥೇಚ್ಛವಾಗಿ ಮನಗಂಡು । ಮನದ ಶಂಕೆಯ ಕಳಕೊಳ್ಳಿರಿ ॥ 28

ನೋಡಿ ಈ ಭಯಂಕರ ದೃಶ್ಯವನ । ಕಂಪಾಯ ಮಾನರಾದರು ಜನ ।
ಆದೀತು ಹೇಗಿವರ ಸಮಾಧಾನ । ಎಂಬ ಚಿಂತೆಯಲಿ ತೊಡಗಿದರು ॥ 29

ಭಾಗೋಜಿ ಶಿಂಧೆ ಮಹಾರೋಗಿಷ್ಠ । ಆದರೂ ಬಾಬಾರ ಭಕ್ತಶ್ರೇಷ್ಠ ।
ಧೈರ್ಯಮಾಡಿ ಬಂದು ನಿಕಟ । ಬಾಬಾರಿಗೆ ಲಂಗೋಟಿ ಉಡಿಸಿದರು ॥ 30

ಎಂದು ಬಾಬಾ ಇದು ಏನು ಚಿನ್ಹೆ । ಇಂದು ದಸರಾ ಹಬ್ಬದ ದಿನ ।
ಎಂದರು "ಇದೇ ನನ್ನ ಸೀಮೋಲ್ಲಂಘನ" । ಮತ್ತು ದಂಡಕಾಷ್ಠವ ಖಟಖಟನೇ ಕುಕ್ಕಿದರು ॥ 31

ಧುನಿಯ ಹತ್ತಿರ ಈ ರೀತಿಯಾಗಿ । ಬಾಬಾ ನಿಂತಿದ್ದರು ದಿಂಗಂಬರರಾಗಿ ।
ಅಂದು ಚಾವಡಿಯ ದಿನವಿತ್ತಾಗಿ । ಅದು ಹೇಗೆ ನೆರವೇರುವುದೆಂಬ ಚಿಂತೆ ॥ 32

ಚಾವಡಿ ಒಂಭತ್ತರದು ಹೋಗಿ ಹತ್ತಾಯಿತಾದರೂ । ಬಾಬಾ ಇನ್ನೂ ಸ್ಥಿರವಾಗದಾದರೂ ।
ಜನರೆಲ್ಲ ಅಲ್ಲಲ್ಲಿ ನಿಂತು ಬಿಟ್ಟರು । ಸುಮ್ಮನೆ ಅತ್ತಿತ್ತ ನೋಡುತ ॥ 33

ನೋಡನೋಡುತ್ತ ಹೊಡೆಯಿತು ಹನ್ನೊಂದು । ಆಗ ಬಾಬಾ ಒಂದಿಷ್ಟು ಶಾಂತರಾಗಿದ್ದು ।
ಹೊಸ ಕೌಪೀನವನುಟ್ಟುಕೊಂಡು । ಕಫನಿ ಮುಂತಾದ ಉಡುಪು ಧರಿಸಿದರು ॥ 34

ಚಾವಡಿಯ ಗಂಟೆ ಬಾರಿಸಿತು । ಜನವೆಲ್ಲ ಸ್ವಸ್ಥ ಕುಳಿತೇ ಇತ್ತು ।
ಹೂವಿನಿಂದ ಪಲ್ಲಕ್ಕಿಯ ಶೃಂಗರಿಸಲಾಯಿತು । ಆಜ್ಞೆ ಪಡೆದು ಅಂಗಳಕೆ ತಂದರದನು ॥ 35

ರಜತದಂಡ ಪತಾಕೆ ಚವರಿಗಳು । ಛತ್ರಧ್ವಜಾದಿ ರಾಜೋಪಚಾರಗಳು ।
ಮೆರವಣಿಗೆಯು ಶೋಭಿಸುತಿರಲು । ಸವಾರಿ ಹೊರಟಿತು ದಿನ ಬಿಟ್ಟು ದಿನದ್ದು ॥ 36

ಆಯಿತಾಗ ಮಹಾಜನರ । ಸಾಯಿನಾಥರ ಜಯಜಯಕಾರ ।
ವರ್ಣಿಸಲೆಷ್ಟು ಆಜಯಕಾರ ಸ್ವರ । ಆನಂದದ ಸರಿತೆ ಉಕ್ಕೇರಿತು ॥ 37

ಬಳಿಕ ಹುಡುಕಿ ಬಿಳಿಯ ಬಟ್ಟೆಯನು । ಬಾಬಾ ತಲೆಗೆ ಸುತ್ತಿಕೊಂಡರದನು ।
ತಂಬಾಕು ಚಿಲುಮಿಕಾಷ್ಠಗಳನು । ಸರಿಯಾಗಿ ತೆಗೆದುಕೊಂಡರವುಗಳ ಅದೇ ಸಮೂಹೂರ್ತವೆಂಬಂತೆ ॥ 38

ಒಬ್ಬರು ಛತ್ರ ಒಬ್ಬರು ಚಾಮರವನು । ಒಬ್ಬರು ಅಂದವಾದ ಮಯೂರ ಪಿಚ್ಛವನು ।
ಒಬ್ಬರು ಗರುಡ ಪತಾಕೆ ಅಂಬಾರಿಗಳನು । ಬೆತ್ತಿನ ಛಡಿಯನೂ ಹಿಡಿದು ಕೊಂಡರು ಕರದಲಿ ॥ 36

ಮಾಡಿ ಪ್ರಕಾರವನು ಹೀಗೆ । ಸೂಚನೆ ಇತ್ತು ಎಲ್ಲರಿಗೆ ।
ಭವಸಾಗರದ ಸೀಮೋಲಂಘನೆಗೆ । ದಸರೇಯೇ ಸುಮುಹೂರ್ತವೆಂದು ॥ 40

ಬಳಿಕ ಒಂದೇ ದಸರೆಗೆ । ಬಾಬಾ ಕಂಡರು ಶಿರಡಿಯ ಜನರಿಗೆ ।
ಮುಂದಿನ ಒಳ್ಳೆಯ ಮುಹೂರ್ತದ ದಸರೆಗೆ । ಧರಾರ್ಪಣ ದೇಹವ ಮಾಡಿದರು ॥ 41

ಕೇವಲ ಸೂಚಿಸಲಿಲ್ಲದನು ಅವರು । ಸ್ವತಃ ಅದನು ಅನುಭವಕೆ ತಂದರು ।
ನಿಜದೇಹವೆಂಬ ಶುದ್ಧ ವಸ್ತ್ರವನರ್ಪಿಸಿದರು । ಯೋಗಾಗ್ನಿಗೆ ಅದೇ ಶುಭದಿನದಂದು ॥ 42

ಸನ್ ಹತ್ತೊಂಭತ್ತು ನೂರಾಹದಿನೆಂಟು । ಅದೇ ಆ ವರುಷದ ದಸರಾಹಬ್ಬವಾಯಿತು ।
ನಿಜವಾದ ಸುಮೂಹೂರ್ತವಿಂತು । ತಮ್ಮನ್ನು ಪರಾತ್ಪದಿ ಲೀನಗೊಳಿಸಿದರು ॥ 43

ಬಾಬಾರ ಇನ್ನೊಂದು ಪ್ರಚೀತಿ ಇಂತು । ಬರೆಯುತ್ತಿರುವಂತೆ ನೆನಪಾಯಿತು ।
ಇದೇ ದಸರೆಯ ತಿಥಿಯಾಗಿತ್ತು । ಗೊತ್ತು ಮಾಡ್ದಿದು ಮೊದಲಿಗೆ ॥ 44

ರಾಮಚಂದ್ರದಾದಾ ಶಿರಡಿಯಗೌಡರು । ಒಮ್ಮೆ ಅತಿ ಅನಾರೋಗ್ಯದಿಂದ ಬಳಲಿದರು ।
ಈ ದೇಹದ ಕಷ್ಟವ ಸಹಿಸದಾದರು । ಅತಿತಾಪದಾಯಕವಾದ ಈ ಭೋಗವನು ॥ 45

ಉಪಾಯವೊಂದು ಉಳಿಯಲಿಲ್ಲ । ಜಡ್ಡು ಹಿಡಿತದಲಿ ಬರಲಿಲ್ಲ ।
ಅತಿಯಾಗಿ ನೊಂದ ಬೆಂದ ಪಾಟೀಲ । ಜೀವಕೆ ಬೇಸತ್ತವನಾದ ॥ 46

ಮನದ ಸ್ಥಿತಿ ಹೀಗಾಗಲು । ಒಂದು ದಿನ ಮಧ್ಯರಾತ್ರಿಯೊಳು ।
ಅವರ ತಲೆದಸೆಯೊಳು । ಬಾಬಾ ಪ್ರಕಟರಾದರು ಒಮ್ಮೆಲೆ ॥ 47

ಆಗ ಆ ಪಾಟೀಲ ಅವರ ಕಾಲು ಹಿಡಿದು । ನಿರಾಶರಾಗಿ ಬಾಬಾರಿಗೆಂದದ್ದು ।
ನಿಶ್ಚಿತವಾಗಿ ನನಗೆಂದು ಮರಣ ಬರುವುದು । ಎಂಬದನಷ್ಟು ಹೇಳಿರಿ ॥ 48

ಇನ್ನು ಜೀವ ಬೇಸರ ಬಂತು । ಇಲ್ಲೆನಗೆ ಮರಣ ಭೀತಿ ಇನಿತೂ ।
ಮರಣವೆನೆಗೆಂದು ಬಂದೀತು । ಎಂದು ದಾರಿಯ ಕಾಯುತಿರುವೆ ॥ 49

ಆಗ ಕರುಣಾಮೂರ್ತಿಗಳಾದ ಬಾಬಾ ಅವನಿಗೆ । ಎಂದರು ತರದಿರು ಚಿಂತೆಯ ಮನಸಿಗೆ ।
ಇಲ್ಲಿನ್ನು ಗಂಡಾಂತರದ ಭೀತಿನಿನಗೆ । ಯಾತಕ್ಕೆ ಕೊರಗುತ್ತಿರುವೆಯಪ್ಪಾ ॥ 50

ನಿನಗಿನ್ನು ಭಯವಿಲ್ಲ ಒಂದಿಷ್ಟೂ । ನಿನಗೆ ಬಂದ ಹುಂಡಿ ತಿರುಗಿ ಹೋಯಿತು ।
ಆದರೆ ತಾತ್ಯಾನದು ಮಾತ್ರ ಧಡಗತಿ । ಸರಿ ನನಗೆ ಕಾಣಲೊಲ್ಲದು ॥ 51

ಶಕೆ ಹದಿನೆಂಟು ನೂರಾ ನಲವತ್ತರಲಿ । ದಕ್ಷಿಣಾಯನದ ಅಶ್ವೀನ ಮಾಸದಲ್ಲಿ ।
ವಿಜಯಾದಶಮಿ ಶುಕ್ಲ ಪಕ್ಷದಲ್ಲಿ । ತಾತ್ಯಾ ಅಕ್ಷಯಪದ ಪಡೆಯುವನು ॥ 52

ಇಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಹೇಳದಿರುವನಿಗೆ । ಹಚ್ಚಿಕೊಳ್ಳುವನವ ಮನಸಿಗೆ ।
ಮರಣದ ಭಯವಿರದು ಯಾರಿಗೆ । ಸುಮ್ಮನೇ ಕೊರಗತೊಡಗುವನು ॥ 53

ಕೇವಲ ಇನ್ನೆರಡೇ ವರ್ಷ ಉಳಿಯಿತು । ತಾತ್ಯಾನ ಸಮಯ ಹತ್ತಿರ ಬಂತು ।
ರಾಮಚಂದ್ರನಿಗೆ ಚಿಂತೆಯುಂಟಾಯಿತು । ಬಾಬಾರ ನುಡಿಯೆಂದರೆ ವಜ್ರಲೇಪ ॥ 54

ತಾತ್ಯಾನಿಂದ ಆ ಮಾತು ಮುಚ್ಚಿಟ್ಟರು । ಬಾಳಾ ಶಿಂಪಿಗನಿಗೆ ತಿಳಿಸಿದರು ।
ಯಾರಿಗೂ ಹೇಳದಿರೆಂದು ಪ್ರಾರ್ಥಿಸಿದರು । ಇಬ್ಬರೂ ಚಿಂತೆಯಲಿ ಬಿದ್ದರು ॥ 55

ನಿಜವಾಗಿಯೂ ರಾಮಚಂದ್ರ ನೆಟ್ಟಗಾದ । ಹಾಕಿದ ಹಾಸಿಗೆ ಬಿಟ್ಟು ಮೇಲೆದ್ದ ।
ದಿನಗಳನೇರಿಸುತ್ತಲೇ ಕಳೆದ । ತಿಳಿಯದಂತೆ ಕಾಲ ಕಳೆದು ಹೋಯಿತು ॥ 56

ಆಶ್ಚರ್ಯ ಬಾಬರ ಮಾತಿನಗತ್ತು । ನಾಲ್ವತ್ತನೇ ಸಾಲಿನಭಾದ್ರಪದ ಮುಗಿಯಿತು ।
ಅಶ್ವಿನಿ ಮಾಸ ಮೆಲ್ಲಗೆ ಇಣುಕಿತು । ಆಗ ತಾತ್ಯಾಬಾ ಗಟ್ಟಿ ಹಾಸಿಗೆ ಹಿಡಿದ ॥ 57

ಅತ್ತ ತಾತ್ಯಾಜ್ವರದಿಂದ ಮಲಗಿದ್ದು ಇತ್ತ ಬಾಬಾರೂ ಚಳಿಜ್ವರದಿಂದ ಬಳಲುತಿದ್ದು ।
ತಾತ್ಯಾಗೆ ಭರವಸೆ ಬಾಬಾರದು । ಬಾಬಾರ ರಕ್ಷಿಸುವ ಶ್ರೀ ಹರಿ ॥ 58

ತಾತ್ಯಾಗೆ ಹಾಸಿಗೆಯಿಂದ ಏಳಲಿಕ್ಕಾಗದು । ಬಾಬರ ದರ್ಶನಕ್ಕೂ ಬರಲಿಕ್ಕೆ ಆಗದು ।
ದೇಹದಯಾತನೆ ಮಿತಿ ಮೀರಿದ್ದು ॥ ಅವರಿಂದ ತಡೆದುಕೊಳ್ಳಲಿಕ್ಕಾಗದು ॥ 59

ಒಂದು ಅವನು ನಿಜವ್ಯಥೆಯಿಂದ ವ್ಯಥಿತ । ಬಾಬಾರಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿದೆ ಚಿತ್ತ ।
ಏಳಲು ಕೂಡ್ರಲು ಬಾರದಿರುತ । ಅನಾರೋಗ್ಯ ಬೆಳೆಯುತ್ತ ಹೋಯಿತು ॥ 60

ಇತ್ತ ಬಾಬಾರ ನರಳಾಟ । ಹೋಯಿತು ಬಹುಬೇಗ ಬೆಳೆಯುತ್ತ ।
ನೋಡುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಅವರ ಸ್ಥಿತಿ ಕೆಡುತ್ತ । ಅಸಾಧ್ಯವಾಗಿ ಹೋಯಿತು ॥ 61

ಲೆಕ್ಕ ಹಾಕುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಹತ್ತಿರ ಬಂತು । ಬಾಬಾ ನುಡಿದ ದಿನ ಬಂದು ತಲುಪಿದ ।
ಬಾಳಾಶಿಂಪಿಗನಿಗೆ ಮೈ ಬೆವತಿತು । ಹಾಗೆಯೇ ಪಾಟೀಲ ರಾಮಚಂದ್ರನಿಗೆ ॥ 62

ಎಂದರು ಬಾಬಾರ ಮಾತು ಸತ್ಯವಿತ್ತು । ಹೀಗೆ ಈಗ ಎನಿಸಹತ್ತಿತ್ತು ।
ಸರಿಕಾಣದು ಲಕ್ಷಣವಂತೂ । ಜಡ್ಡಿನ ಪ್ರಮಾಣ ಬೆಳೆಯುತ್ತಲೆ ಇದೆ ॥ 63

ಶುದ್ಧ ದಶಮಿ ಬಂದೇ ಬಿಟ್ಟಿತು । ನಾಡಿಯ ಗತಿ ಕಡಿಮೆಯಾಯಿತು ।
ತಾತ್ಯಾಗೆ ಕೊನೆಯ ಮೂರ್ಛೆ ಬಂತು । ಆಪ್ತೇಷ್ಟರು ದುಃಖಿತರಾದರು ॥ 64

ಆದರೆ ಚಮತ್ಕಾರ ನಡೆಯಿತು । ತಾತ್ಯಾನ ಗಂಡಾಂತರವು ದೂರವಾಯಿತು ।
ಮರಣ ಅದಲು ಬದಲಾದಂತಾಯಿತು । ತಾತ್ಯಾ ಉಳಿದು ಬಾಬಾ ಹೋಗಿಬಿಟ್ಟರು ॥ 65

ನೋಡಿರೀಗ ಬಾಬಾರ ಮಾತು । ತಾತ್ಯಾ ಹೆಸರು ಹಚ್ಚಿಸಿಯಾಗಿತ್ತು ।
ಆದರೆ ತಮ್ಮ ಪ್ರಯಾಣದ ಸಿದ್ಧತೆ ನಡೆದಿತ್ತು । ಸಮಯದಲ್ಲೊಂದಿಷ್ಟು ತಪ್ಪಿಲ್ಲದಂತೆ॥ 66

ಇಲ್ಲಿಂದರೂ ಈ ಸೂಚನೆಯನು । ಕೊಟ್ಟ ನಿದರ್ಶನಕೆ ತಂದರು ಭವಿಷ್ಯವನು ।
ಸಂಗತಿ ಜರಗುವವರೆಗೆ ಅದನು । ಯಾರಿಗೂ ತಿಳಿಯಲಾಗಲಿಲ್ಲ ॥ 67

ಜನರೆನ್ನುವರು ತಾತ್ಯಾನ ಮರಣವನು । ತಪ್ಪಿಸಿದಕೆ ಬದಲಾಗಿತ್ತು ತಮ್ಮ ದೇಹವನು ।
ಬಾಬಾ ಹೀಗೆ ಮಾಡಿದರು ನಿವಾರಣೆಯನು । ಅವರ ಲೀಲೆಯನ್ನು ತಿಳಿದವರಾರು ॥ 68

ಬಾಬಾ ದೇಹವಿಟ್ಟ ರಾತ್ರಿಯಲಿ । ಅರುಣೋದಯದ ಸುಪ್ರಭಾತದಲಿ ।
ಬಾಬಾ ಸ್ವಪ್ನದಿ ಬಂದು ಪಂಢರಪುರದಲ್ಲಿ । ದೃಷ್ಟಾಂತವನಿತ್ತರು ದಾಸಗಣೂನಿಗೆ ॥ 69

"ಮಶೀದಿಯು ಬಿದ್ದು ಹೋಗಿ । ಎಣ್ಣೆ ವ್ಯಾಪಾರಸ್ಥರಿಂದಾಗಿ ।
ನಾನು ಬಹಳ ತೊಂದರೆಗೀಡಾಗಿ । ಹೊರಟು ಹೋಗುವೆ ನಾನಿಲ್ಲಿಂದ ಇನ್ನು ॥ 70

ಅದಕಾಗೆ ಬಂದೆ ಇಲ್ಲಿಯವರೆಗೆ । ಬಖ್ಖಳ (ಬಹಳಷ್ಟು) ಹೂವುಗಳ ಹಾಕುನನಗೆ ।
ಇದಿಷ್ಟು ನನ್ನಿಚ್ಛೆಯ ಪೂರ್ಣ ಮಾಡುವುದಕೆ । ನಡಿಬೇಗ ಶಿರಡಿಗೆ" ॥ 71

ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಶಿರಡಿಯಿಂದ ಪತ್ರ ಬಂತು । ಬಾಬ ಸಮಾದಿಸ್ತರಾದದ್ದು ತಿಳಿಯಿತು ।
ಈ ವಾರ್ತೆ ತಿಳಿಯಲು ಗಣೂದಾಸರೂ ಹೊರಟು । ಕ್ಷಣ ವಿಳಂಬವಿಲ್ಲದೆ ಬಂದರು ಶಿರಡಿಗೆ ॥ 72

ಬಂದು ಶಿಷ್ಯಪರಿವಾರದ ಜೊತೆಗೆ । ನಿಂತು ಸಮಾಧಿಯ ಎದುರಿಗೆ ।
ಕೀರ್ತನೆ ಭಜನೆಗಳು ಎಂಟು ತಾಸುಗಳ ವರೆಗೆ । ನಾಮಸಂಕೀರ್ತನೆಯನ್ನು ನಡೆಸಿದರು ॥ 73

ಹರಿನಾಮದ ಕುಸುಮಹಾರ । ತಾವೇ ಕಟ್ಟಿ ಅತಿ ಮನೋಹರ ।
ಪ್ರೀತಿಯಿಂದ ಸಮಾಧಿಯ ಮೇಲೆ ಏರಿಸಿದರು । ಅನ್ನ ಸಂತರ್ಪಣದ ಜೊತೆಗೆ ॥ 74

ಕೇಳಲು ನಾಮಗಜರವ ಬಿಡುವಿಲ್ಲದಂತೆ । ಶಿರಡಿ ಎನಿಸಿತು ಭೂವೈಕುಂಠದಂತೆ ।
ನಾಮಘೋಷ ಪ್ರವಾಹ ಹರಿಸುತ । ಎಲ್ಲರನದರಲಿ ತೇಲಿಸಿದರು ಗಣೂದಾಸರು ॥ 75

ದಸರೇಯದೇ ಏತಕೆ ಪ್ರೇಮ ಬಾಬಾರದು । ಆ ಮುಹೂರ್ತ ಸಾಡೇತೀನ ಮುಹೂರ್ತದಲಿ ।
ಪ್ರಯಾಣಕೃತ್ಯಕೆ ಶುಭಕಾಲ ವಿರುವುದು । ಇದು ಎಲ್ಲರಿಗೂ ತಿಳಿದಿರುವುದರಿ ॥ 76

ಈ ಮಾತೂ ಸರಿಯಾದುದಲ್ಲ । ಯಾರಿಗೆ ಗಮನಾಗಮವಿಲ್ಲ ।
ಅಂಥವನಿಗೆ ನಿರ್ಯಾಣವೂ ಇಲ್ಲ । ಅಂಥಲ್ಲಿ ಮುಹೂರ್ತದ ಪ್ರಯೋಜನವೇನು ॥ 77

ಯಾರಿಗೆ ಇರಲೊಲ್ಲದು ಧರ್ಮಬಂಧನ । ಆಗಿರುವುದೆಲ್ಲ ಬಂಧೋಪಶಮನ ।
ಯಾರ ಪ್ರಾಣಕ್ಕಿಲ್ಲ ಉತ್ಕ್ರಮಣ । ಅಂಥವನಿಗೆ ನಿರ್ಯಾಣವೆಂದರೇನು ॥ 78

ಬ್ರಹ್ಮೇವಸನ ಬ್ರಹ್ಮಾಪ್ಯೇತಿ ಎಂಬುವಗೆ । ಹೀಗಿರುವ ಸಾಯಿ ಮಹಾರಾಜರಿಗೆ ।
ಆಗತಿ ಅಥವಾ ಗತಿ ಗಳೆಲ್ಲಿಯವರಿಗೆ । ಅವರಿಗೆ ನಿರ್ಯಾಣಸ್ಥಿತಿ ಎಂತಹುದು॥ 79

ಇರಲು ದಕ್ಷಿಣ ಅಥವಾ ಉತ್ತರಾಯಣ । ಯಾರು ಮಾಡುವುದೇ ಇಲ್ಲ ಪ್ರಯಾಣ ।
ಇದ್ದಲ್ಲಿಯೇ ಸಮರಸವಾಗುವುದರ ಪ್ರಾಣ । ದೀಪವಾರಿದ ಮೇಲಿನ ಕತ್ತಲೆಯಂತೆ ॥ 80

ಕೈಗಡ ತಂದ ದೇಹವಿದು । ಒಡೆತನವಿಲ್ಲ ಪಂಚಭೂತಗಳದು ।
ನಿಜ ಸ್ವಾರ್ಥವನು ಸಾಧಿಸಿಕೊಂಡು । ಯಾರದವರಿಗೆ ಹಿಂದಿರುಗಿಸುವುದು ॥ 81

ಮುಂದೆ ನಡೆಯಬೇಕಾದುದನು ಸೂಚಿಸುವ । ಬಾಬಾ ಮೊದಲೇ ತೋರಿದರದರ ಕೌತುಕವ ।
ಕಳೆದುಹೋಯಿತು ಅಮೂಲ್ಯ ಸಮಯ । ಕೀರ್ತಿ ಸ್ಥಿರವಾಗಿ ಉಳಿಯಿತು ॥ 82

ಜ್ವರ ಬಂದಿತೆಂಬುದೊಂದು ನಿಮಿತ್ತ । ಲೌಕಿಕವ ರೀತಿಯ ಅನುಸರಿಸುತ ।
ಒಮ್ಮೊಮ್ಮೆ ನರಳುತ ಹೊರಳುತ । ಅಂತರಂಗದಿ ಸದ್ದೈವ ಜಾಗೃತ ॥ 83

ಹಗಲಿನ ಎಂಟುಗಳಿಗೆ ತುಂಬಿತು । ನಿರ್ಯಾಣದ ಸಮಯ ಹತ್ತಿರ ಬಂತು ।
ತಾವಾಗಿಯೇ ಎದ್ದು ಕುಳಿತು । ಅವಿಕಲ ಚಿತ್ತದಿಂದ ॥ 84

ನೋಡಿ ಬಾಬಾರ ಮುದ್ರೆಯನಿಂತು । ಆಶೆಯ ಸಮುದ್ರ ಉಕ್ಕೇರಿತು।
ಭಯಂಕರವಾದ ಅಭದ್ರಗಳಿಗೆ ಕಳೆಯಿತುಯೆಂದು । ಎಂದು ಕೂಡಿದವರಿಗೆಲ್ಲ ಅನಿಸಿತು ॥ 85

ಹೀಗೆಲ್ಲರೂ ವಿಚಾರಮಾಡುತ । ಕುಳಿತಿರುವಾಗ ಸಚಿಂತ ।
ಹತ್ತಿರ ಬಂತು ಬಾಬಾರ ಅಂತ । ಆಗ ನಡೆದ ಸಂಗತಿಯ ಕೇಳಿರಿ ॥ 86

ಇನ್ನೊಂದು ಕ್ಷಣವಿದೆ ಪ್ರಾಣೋತ್ಕ್ರಮಣಕೆ । ತಿಳಿಯದು ಏನೆನಿಸಿತವರ ಮನಕೆ ।
ಹಸ್ತವನಿಟ್ಟರು ಕಫನಿಯ ಜೇಬಿನೊಳಕೆ । ಅದು ಧರ್ಮ ಸಮಯವೆಂದು ತಿಳಿದು ॥87

ಸುಲಕ್ಷಣೆಯಾದ ಲಕ್ಷ್ಮೀ ಎಂಬುವಳು । ಹೆಸರಿನಂತೆಯೇ ಅವಳ ಕೃತಿಗಳು ।
ಸಾಯಿ ಚರಣದಿ ನಿತ್ಯನಿರತಳು । ಅಲ್ಲಿಯೇ ಹತ್ತಿರದಲ್ಲಿದ್ದಳು ॥ 88

ಅವಳಿಗೊಂದಿಷ್ಟು ದ್ರವ್ಯದಾನ । ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರು ಬಾಬಾ ಅತಿಸಾವಧಾನ ।
ಇನ್ನು ಕ್ಷಣದಲ್ಲಾಗುವುದು ದೇಹಾವಸಾನ । ಬಾಬಾರಿಗದು ತಿಳಿದೇ ಇತ್ತು ॥ 89

ಲಕ್ಷ್ಮೀಬಾಯಿ ಸಿಂಧೆ ಇವಳೇ । ಮಶೀದಿಯಲಿ ಬಾಬಾರ ಬಳಿಯಲೇ ।
ನಿರತಳು ಕೆಲಸ ಕಾರ್ಯಗಳಲೇ । ನೇಮ ನಿರ್ಬಂಧಗಳಿಂದ ವರ್ತಿಸುತ್ತಿದ್ದಳು ॥ 90

ಇದು ನಿತ್ಯದ ಪರಿಪಾಠವಾಗಿತ್ತು । ದರಬಾರ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ತೆರೆದಿರುತ್ತಿತ್ತು ।
ಬಹುಶಃ ಯಾರಿಗೂ ಅಡ್ಡಿಯಿರುತ್ತಿತ್ತು । ಮರ್ಯಾದೆ ದೊಡ್ಡದು ರಾತ್ರಿಯದು ॥ 91

ಸಾಯಂಕಾಲದ ಫೇರಿ ಮುಗಿದು । ಅಲ್ಲಿಂದ ಜನ ತಿರುಗಿ ಹೋದದ್ದು ।
ಮತ್ತೆ ಮರುದಿನ ಬೆಳಗಾಗೆದ್ದು । ಮಶೀದಿಗೆ ಮತ್ತೆ ಬರುತ್ತಿದ್ದರು ॥ 92

ಆದರೆ ಭಕ್ತ ಮ್ಹಾಳಸಾಪತಿ । ದಾದಾ, ಲಕ್ಷ್ಮೀ ಇವರ ಭಕ್ತಿ ।
ನೋಡಿ ಅವರಿಗೆ ಇರಲಿಲ್ಲ ರಾತ್ರಿ । ಬಾಬಾರ ಅಡ್ಡಿ ಇರಲಿಲ್ಲ ॥ 93

ಇದೇ ಲಕ್ಷ್ಮೀ ಅತಿ ಪ್ರೀತಿಯಿಂದಾಗಿ । ಪ್ರತಿದಿನ ಕಳಿಸುವಳು ಬಾಬಾರಿಗೆ ।
ರೊಟ್ಟಿಪಲ್ಯಗಳ ಸಮಯಕ್ಕೆ ಸರಿಯಾಗಿ । ಈ ಸೇವೆಯನ್ನೆಷ್ಟು ಬಣ್ಣಿಸಬೇಕು ॥ 94

ಇತಿಹಾಸವ ಕೇಳಲು ಈ ರೊಟ್ಟಿಯದು । ಬಾಬಾರ ದಯಾದ್ರತೆ ತಿಳಿಯುವುದು ।
ಶ್ವಾನ ಸೂಕರಗಳಲೂ ಬಾಬಾರ ವಾಸವಿರುವುದು । ತಿಳಿದು ಆಶ್ಚರ್ಯವೆನಿಸೀತು ಮನಸಿಗೆ ॥ 95

ಬಾಬಾ ಒಂದುದಿನ ಸಾಯಂಕಾಲ । ಗೋಡೆಗಾನಿಸಿ ವಕ್ಷಸ್ಥಲ ।
ಸಂತಸದಿ ನಡೆಸಿದ್ದರು । ವಾರ್ತಾಲಾಪಗಳ । ಆಗ ಲಕ್ಷ್ಮೀ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದಳು ॥ 96

ತಾತ್ಯಾಪಾಟೀಲ ಅಲ್ಲಿಯೇ ಇದ್ದು । ಇನ್ನು ಯಾರು ಯಾರೋ ಅಲ್ಲಿ ಹಾಜರಿದ್ದು ।
ನಮಿಸಿದಳಾಗ ಲಕ್ಷ್ಮೀ ಬಂದು ಆಗ ಬಾಬಾ ಅವಳಿಗೆಂದರು ॥ 97

"ಲಕ್ಷ್ಮೀ ನನಗಾಗಿದೆ ಹಸಿವೆ" । ಬಾಬಾನಾರೊಟ್ಟಿ ತರುವೆ ।
ಇದೋ ಹೀಗೆ ಹೊರಡುವೆ । ಕೂಡಲೇ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಬರುವೆ ॥ 98

ಹೀಗೆಂದು ಮನೆಗೆ ಹೋಗಿ । ಮಾಡಿಕೊಂಡು ರೊಟ್ಟಿಪಲ್ಯಾದಿಯಾಗಿ ।
ತಡಮಾಡದೇ ಬಂದು ತಿರುಗಿ । ಬಾಬಾರ ಎದುರಿಗದನಿಟ್ಟಳು ॥ 99

ಬಾಬಾ ಬಡಿಸಿದೆಲಯೆ ಹಾಗೇ ಎತ್ತಿದರು । ನಾಯಿಯ ಎದುರಿಗದನಿಟ್ಟರು ।
ಬಾಬಾ ಹೀಗೇಕೆ ಮಾಡಿದಿರು । ಕೂಡಲೆ ಲಕ್ಷ್ಮೀ ಕೇಳಿದಳು ॥ 100

ನಾನು ಇಷ್ಟು ಬೇಗ ಹೋದೆ । ಕೂಡಲೇ ರೊಟ್ಟಿ ಮಾಡಿದೆ ।
ಅದರ ಗತಿ ಹೀಗಾಗುವುದೇ । ಒಂದು ತುತ್ತು ಕೂಡ ಬಾಯಿಗಿಡಲಿಲ್ಲ ॥ 101

ನಿಮಗಾಗ ಹಸಿವೆಯಾಗಿತ್ತು । ಆದರೆ ಇದೆಂಥ ಹಸಿವೆಯಾಗಿತ್ತು ।
ಬಾಯಿಗಿಡಲಿಲ್ಲ ಒಂದು ತುತ್ತು । ಅದರಿಂದೆನ್ನ ಮನ ನೊಂದಿತು ॥ 102

ಬಳಿಕ ಬಾಬಾ ಎಂದರವಳಿಗೆ । ಸುಮ್ಮನೆ ಹಚ್ಚಿಕೊಳ್ಳುವೆಯೇಕೆ ಮನಸಿಗೆ ।
ಹೊಟ್ಟೆ ತುಂಬಿದಾಗ ಈ ನಾಯಿಗೆ । ನನಗೇ ತೃಪ್ತಿಯಾಯಿತೆಂದು ತಿಳಿ ॥ 103

ಆ ಶ್ವಾನಕೆ ಜೀವವಿಲ್ಲವೇ । ಪ್ರಾಣಿಮಾತ್ರಗಳದೆಲ್ಲ ಒಂದೇ ರೀತಿ ಹಸಿವೆ ।
ಅದು ಮೂಕವಿದ್ದು ನಾ ಮಾತಾಡುತಿರುವೆ । ಅದರಿಂದ ಹಸಿವೆಯಲಿ ವ್ಯತ್ಯಾಸವೇನಾದರೂ ಇದೆಯೇ ॥ 104

ಹಸಿವೆಯಿಂದ ಜೀವ ವ್ಯಾಕುಲವಾದಾಗ್ಯೆ । ಅನ್ನದಾನವನೀಯಲು ಅವುಗಳಿಗೆ ।
ನನ್ನ ಮುಖದಲೇ ಅದನು ಹಾಕಿದ ಹಾಗೆ । ಎಲ್ಲೆಲ್ಲಿಯೂ ಪ್ರಮಾಣವೆಂದು ತಿಳಿ ಇದನು ॥ 105

ಪ್ರಸಂಗ ಸಹಜ ವ್ಯವಹಾರದ್ದು । ಆದರೆ ಬೋಧವೆಲ್ಲ ಪರಮಾರ್ಥದ್ದು ।
ಹೀಗೆ ಸಾಯಿಯ ಮಾತು ಉಪದೇಶಪರವಾದದ್ದು । ಪ್ರೇಮರಸದ ಪರಿಪಾಕವದು ॥ 106

ಮಾತಾಡುವುದು ಸುಲಭ ಪ್ರಪಂಚ ಭಾಷೆ । ಆದರೆ ಅದರಲ್ಲಿ ಇರುವುದು ಪರಮಾರ್ಥದ ರೂಪರೇಷೆ ।
ಯಾರ ಮರ್ಮ ಅಥವಾ ದೋಷವರ್ಣಿಸದೇ । ಶಿಷ್ಯರ ಸಂತುಷ್ಟಗೊಳಿಸುವರು ॥ 107

ಹೀಗೆ ಉಪದೇಶವಾದಂದಿನಿಂದ । ರೊಟ್ಟಿ ಬರತೊಡಗಿತು ಲಕ್ಷ್ಮೀ ಯಿಂದ ।
ಹಾಲಿನಲ್ಲಿ ಮುರಿದು ಹಾಕಿದುದ । ಪರಮ ಪ್ರೀತಿಯಿಂದ ಪ್ರತಿದಿನ ॥ 108

ಅದ ಬಾಬಾ ಕೂಡ ಭಕ್ತಿ ಪ್ರೇಮದಿಂದ । ರೊಟ್ಟಿಯ ತಿನ್ನ ತೊಡಗಿದರು ನೇಮದಿಂದ ।
ಬರುವುದಕೆ ಒಂದಿಷ್ಟು ವಿಲಂಬದಿಂದ । ಊಟ ಸರಿ ಎನಿಸಿದಾಯಿತವರಿಗೆ ॥ 109

ಹೊತ್ತಾದರೆ ಲಕ್ಷ್ಮೀಯ ರೊಟ್ಟಿ ಬರುವುದಕೆ । ಬಡಿಸಿ ಇಟ್ಟಿದ್ದರೂ ಎಲ್ಲ ಪಾತ್ರೆಕೆ ।
ಹೊತ್ತಾದರೂ ಅಂದು ಊಟಕೆ । ಮುಖದಲಿ ತುತ್ತ ಇಡದಾದರು ॥ 110

ಆರಿ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದರೂ ಅನ್ನ ಬಡಿಸಿದ್ದು । ಹಾಗೇ ಕುಳಿತು ಬಿಡುವರು ಹಸಿದು ।
ಬರದ ಹೊರತು ರೊಟ್ಟಿ ಲಕ್ಷ್ಮೀಯದು । ನಡೆಯದಾಯಿತು ಅನ್ನ ಸೇವನೆ ॥ 111

ಮುಂದೆ ಕೆಲವು ತಾಸುಗಳಲಿ । ಶ್ಯಾವಿಗೆಯ ತರಿಸುವರು ಲಕ್ಷ್ಮೀಯ ಕೈಯಲ್ಲಿ ।
ಬಾಬಾ ದಿನಾಲೂ ಮೂರು ಪ್ರಹರದಲಿ । ಅವಳ ಹತ್ತಿರ ಕುಳಿತು ತಿನಬೇಕು ॥ 112

ಬಾಬಾ ಒಂದಿಷ್ಟನ್ನೇ ತಿನ್ನುವರು । ಉಳಿದಿದ್ದನ್ನು ರಾಧಾಕೃಷ್ಣೆಗೆ ಕೊಡುವರು ।
ಈ ಲಕ್ಷ್ಮೀಯ ಕೈಯಿಂದಲೇ ಕೊಡಿಸುತ್ತಿದ್ದರು । ಅವರುಚ್ಛಿಷ್ಟ ಬಲು ಪ್ರೀತಿ ಅವಳಿಗೆ ॥ 113

ನಡೆದಾಗ ದೇಹ ವಿಸರ್ಜನವಾರ್ತೆ । ನಡುವೆಯೇ ಈ ರೊಟ್ಟಿಯ ಅಡ್ಡಕಥೆ ।
ಏತಕ್ಕೆಂದು ಅನದಿರಿ ತಾವು ಮತ್ತು । ಸಾಯಿಯ ವ್ಯಾಪಕತೆಯ ನಿದರ್ಶಕವಿದು ॥ 114

ಈ ಸಕಲ ದೃಷ್ಯಚರಾಚರ । ಅದರಾಚೆಗೂ ಪರಾತ್ಪರ ।
ಸಾಯಿಯೇ ತುಂಬಿರುವ ನಿರಂತರ । ಅಜ ಅಮರನಾಗಿರುವ ಸಾಯಿ ॥ 115

ಈ ಒಂದು ತತ್ವ ಈ ಕತೆಯಲ್ಲಿದೆ । ಲಕ್ಷ್ಮೀಯ ಸವಿಯಾದ ಕಥೆ ಹೀಗಿದೆ ।
ಸಹಜವಾಗಿ ನೆನಪಾದದ್ದೇ । ನಿಮಗಾಗಿ ಎಂದು ತಿಳಿಯುವೆ ನಾ ॥ 116

ಲಕ್ಷ್ಮೀಯ ಸೇವೆ ಇದ್ದಿತು ಹೀಗೆ । ಸಾಯಿ ಮರೆತಾನದನು ಹೇಗೆ ।
ಸಾವಧಾನತೆಯು ವಿಚಿತ್ರ ಹೀಗೆ । ಅದರ ವೃತ್ತಾಂತವ ಕೇಳಬೇಕು ॥ 117

ಕಂಠದಲಿ ಬಂದಿತು ಪ್ರಾಣ । ವಿಕಲ ಶರೀರದಲಿ ಇಲ್ಲ ತ್ರಾಣ ।
ಅಂಥದರಲ್ಲಿ ನಿಜಹಸ್ತದಿಂದೀಯುವರು ದಾನ । ದೇಹಾವಸಾನಕಾಲದಲವಳಿಗೆ ॥118

ಒಮ್ಮೆ ಐದು ಒಮ್ಮೆ ನಾಲ್ಕು । ರೂಪಾಯಿಗಳ ಜೇಬಿನಿಂದ ತೆಗೆದು ।
ಅವಳ ಕೈಮೇಲೆ ಇಟ್ಟದ್ದು । ಅದೇ ಕೊನೆ ಬಾಬಾರದು ॥ 119

ಇದೇನು ನವವಿಧಾನ ಭಕ್ತಿಯ ಗುರುತೇ । ಅಥವಾ ನವರಾತ್ರಿಯ ಅಂಬೆಯ ಪೂಜೆಯಾಯಿತೇ ।
ಸೀಮೋಲಂಘನವಿದೆ ಈ ಹೊತ್ತೇ । ಇದು ಅದರ ದಕ್ಷಿಣೆ ಇರುವುದೇ ॥ 120

ಅಥವಾ ಶ್ರೀ ಮದ್ಭಾಗವತದೊಳಗೆ । ಶ್ರೀ ಕೃಷ್ಣಹೇಳಿದ ಉದ್ಧವನಿಗೆ ।
ಆನವ ಲಕ್ಷಣ ಶಿಷ್ಯ ಸ್ಥಿತಿಯು ಹೀಗೆ । ಅವಳಿಗೆ ನೆನಪುಮಾಡಿ ಕೊಟ್ಟವರೇನೋ ॥ 121

ಏಕಾದಶ ಸ್ಕಂದದ ದಶಮಾಧ್ಯಯದಲಿ । ನೋಡಬೇಕು ಆರನೆಯ ಶ್ಲೋಕದಲಿ ।
ಶಿಷ್ಯನು ನಡೆಯಬೇಕು ಯಾವ ರೀತಿಯಲಿ । ಹೇಗೆ ಜ್ಞಾನ ಸಂಪಾದಿಸಬೇಕು ॥122

ಮೊದಲು ಪೂರ್ವಾರ್ಧದಲಿ ಐದು । ಉತ್ತರಾರ್ಧದಲಿ ನಾಲ್ಕು ಹೇಳಿದ್ದು ।
ಬಾಬಾರೂ ಇದೇ ಕ್ರಮವನನುಸರಿಸಿದು । ಇದೇ ಉದ್ದೇಶವಿರಬಹುದೆನಿಸುವದು ॥123

ಅಭಿಮಾನ ರಹಿತ, ದಕ್ಷ ನಿರ್ಮತ್ಸರ । ಶಿಷ್ಯನಿರಬೇಕು ನಿರ್ಮಮ, ಗುರುಸೇವಾತತ್ಪರ ।
ಇರಬೇಕು ಪರಮಾರ್ಥ ಜಿಜ್ಞಾಸಾತತ್ಪರ । ನಿಶ್ಚಲ ಮನವಿರಬೇಕು ॥ 124

ಅಸೂಯೆಯನ್ನರಿಯ । ಸಲ್ಲದ ವಾಚಾಳಿತನವಿಲ್ಲದ ।
ನಿಜ ಗುರುರಾಯಾನನೂ ಈ ಲಕ್ಷಣಗಳಿಂದ । ಸಂತುಷ್ಟಗೊಳಿಸಲು ಯತ್ನಿಸಬೇಕು ॥ 125

ಇದೇ ಉದ್ದೇಶ ಶ್ರಿ ಸಾಯಿನಾಥರದು । ಈ ರೂಪದಲಿ ಅದನು ಪ್ರಕಟಗೊಳಿಸುತ್ತಿದ್ದು ।
ಕೇವಲ ಸ್ವಭಕ್ತರ ಹಿತಕ್ಕೆಂದು । ಕರುಣಾವಂತರಾದ ಸಂತರು ಸದಾ ॥ 126

ಲಕ್ಷ್ಮೀ ತಿಂದುಂಡು ಸುಖದಿಂದರುವ ಮನೆಯವಳು । ಅವಳಿಗೇನು ಮಹಾ ಒಂಭತ್ತು ರೂಪಾಯಿಗಳು ।
ಅಷ್ಟನು ಅವರ ಮೇಲೆ ನಿವಾಳಿಸಿ ಚೆಲ್ಲಬಲ್ಲಳು । ಆದರೆ ಈ ದಾನ ಅಪೂರ್ವ ಅವಳಿಗೆ ॥ 127

ಬಹಳ ದೊಡ್ಡ ಭಾಗ್ಯವಂತಳು । ಅದರಿಂದಲೇ ಈ ಕೃಪೆಗೆ ಪಾತ್ರಳಾದಳು ।
ನವರತ್ನವಲಿಯ ಪಡೆದಳು । ಶ್ರೀ ಸಾಯಿಯ ನಿಜಕರಕಮಲಗಳಿಂದ ॥ 128

ಹೋಗಿವೆ ಹೋದಾವು ಎಷ್ಟೋ ಒಂಭತ್ತು । ಅದರಿಂದ ಅಭಿನವ ದಾನವಾಗಿತ್ತು ।
ಇದು ಅವಳ ಆಜೀವ ಪರ್ಯಂತು । ಸಾಯಿಯ ಸ್ಮರಣೆಯನು ಕೊಡುವುದು॥ 129

ಸನ್ನಿಧ ಬಂದಿದೆ ದೇಹಾವಸಾನ । ಆದರೂ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡು ಅನುಸಂಧಾನ ।
ಜೊತೆಗೂಡಿ ಐದು ನಾಲ್ಕುಗಳನು । ಆಮರಣ ಸ್ಮರಣೆ ಇತ್ತರವಳಿಗೆ ॥ 130

ಹೀಗೆ ಎಚ್ಚರ ತೋರಿಸಿದರು । ಹತ್ತಿರಿದ್ದವರ ಊಟಕ್ಕೆ ಕಳುಹಿಸಿದರು ।
ಮಾತ್ರ ಗ್ರಾಮಸ್ಥರಲಿ ಒಬ್ಬಿಬ್ಬರನು ಅವರು । ಕೂಡ್ರಿಸಿ ಕೊಳ್ಳುವದ ಕಂಡರು ॥131

ಆದರೂ ಕೆಲವು ಪ್ರೇಮಳ ಭಕ್ತರು । ಬಹಳ ಹಟಹಿಡಿದರು ।
ಬಾಬಾರ ಬಿಟ್ಟು ಹೋಗಕೂಡದೆಂದರು । ಈ ಸಮಯ ಕಠಿಣವಾದುದೆಂದು ॥ 132

ಆದರೂ ಕೊನೆಯ ಕಾಲಕೆ । ಸಿಲುಕುವೆನೆಲ್ಲಿ ಮೋಹದ ಅಪಾಯಕೆ ।
ಎಂದು ಅವಸರವಸರವಾಗಿಯೇ ಅದಕೆ । ಎಲ್ಲರನು ಅಲ್ಲಿಂದ ಕಳಿಸಿದರು ॥ 133

ತಿಳಿದು ನಿರ್ಯಾಣ ಕಾಲ ಸನ್ನಿಹಿತವಾದುದನು । ಬುಟ್ಟಿ ಕಾಕ ಮೊದಲಾದವರನು ।
ಮುಗಿಸಿ ಬನ್ನಿರಿ ಭೋಜನವನು । ಎಂದು ವಾಡೆಗೆ ಕಳಿಸಿದರು ॥ 134

ಉಳಿದವರ ವ್ಯಗ್ರತೆಯ ಕಂಡು । ಬಾಬಾ ಮನದಲಿ ನೊಂದುಕೊಂಡು ।
ಹೋಗಿ ಬನ್ನಿರಿ ಊಟ ಮುಗಿಸಿಕೊಂಡು । ಎಂದೆಲ್ಲರಿಗೆ ಆಜ್ಞಾಪಿಸಿದರು ॥ 135

ಹೀಗಿದನು ನಿತ್ಯವೂ ಹೇಳುವರು । ಜೊತೆಯಿರುವ ಸಂಗಡಿಗರು ।
ಅವರ ಮನದಲಿರದಿದ್ದರೂ । ಅವರಾಜ್ಞೆಯಂತೆ ಎದ್ದರು ॥ 136

ಇತ್ತ ಆಜ್ಞೆಯನು ಉಲ್ಲಂಘಿಸಲಾಗದು । ಈ ಕಾಲಕೆ ಸಾನಿಧ್ಯವನೂ ಬಿಡಬಾರದು ।
ಬಾಬಾರ ಮನವನ್ನು ನೋಯಿಸಬಾರದು । ವಾಡೆಗೆ ಊಟಕ್ಕೆ ಹೋದರು ॥ 137

ಇತ್ತ ಅಸ್ವಸ್ಥತೆ ಮಿತಿ ಮೀರಿದ್ದು । ತಿಂಡಿ ತಿನಿಸುಗಳು ಎಲ್ಲಿಯದು ।
ಬಾಬಾರಲ್ಲಿಯೇ ಜೀವ ತೊಡಗಿರುವುದು। ಒಂದು ಕ್ಷಣವೂ ವಿಸ್ಮರಣೆಯಾಗದವರದು ॥ 138

ಆದರೂ ಹೋಗಿ ಊಟಕ್ಕೆ ಕುಳಿತರು । ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಹಿಂದೇಯೇ ಕರೆಯಬಂದರು ।
ಅರೆಹೊಟ್ಟೆಯಲೇ ಓಡಿ ಬಂದರು । ಅಂತ್ಯದಲಿ ಭೇಟಿ ತಪ್ಪಿತು ॥ 139

ಆಯುರ್ದಾಯಕ ಎಣ್ಣೆ ಮುಗಿಯಲು । ಪ್ರಾಣಜ್ಯೋತಿಯು ಮಂದವಾಗಲು ।
ಬಯಾಜಿ ಕೋತೆಯ ಮೇಲೆ ತಲೆ ಇಡಲು । ದೇಹವು ವಿಶ್ರಾಮ ಪಡೆಯಿತು ॥ 140

ಅಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದುಕೊಂಡು ಅಥವಾ ಮಲಗಿಕೊಂಡು । ಸ್ವಸ್ಥವಾಗಿ ಗಾದಿಯ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತು ಕೊಂಡು ।
ಹೀಗೆ ಸ್ವಹಸ್ತದಿಂದ ಧರ್ಮ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದು । ದೇಹ ವಿಸರ್ಜನೆ ಮಾಡಿದರು ॥141

ಸಮರ್ಥರ ಮನೋಗತ । ಯಾರಿಗೂ ತಿಳಿಯದಿರುತ ।
ದೇಹ ವಿಸರ್ಜಿಸಿದರು ನೋಡನೋಡುತ । ಬ್ರಹ್ಮೀ ಭೂತರಾದರು ॥ 142

ದೇಹಮಾಯೆಯ ಬುತ್ತಿ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು । ಸಂತ ಧರೆಗೆ ಅವತರಿಸಿ ಬಂದು ।
ಉದ್ಧಾರಕಾರ್ಯವ ಮುಗಿಸಿಕೊಂಡು । ಅವ್ಯಕ್ತದಲಿ ಸಮರಸರಾಗುವರು ॥ 143

ನಟನು ನಾನಾ ವೇಷಗಳ ಹಾಕುವನು । ಆದರೆ ಒಳಗೆ ತಾನದರೊಂದು ತಿಳಿದಿರುವವನು ।
ಅಂಥ ಅವತಾರಿಯಾದನು । ಮರಣದ ತೊಡಕೇನವನಿಗೆ ॥ 144

ಲೋಕ ಸಂಗ್ರಹಕಾಗಿ ಅವತರಿಸಿದ । ಕಾರ್ಯಮುಗಿದಾಗ ಅವತಾರ ಮುಗಿಸಿದ ।
ಅವನೇನು ಅಂಕಿತನೇ ಜನನ ಮರಣದ । ಸ್ವಲೀಲೆಯಲಿ ವಿಗ್ರಹವ ಧರಿಸಿವನು ॥145

ಪರಬ್ರಹ್ಮವೇ ಯಾರ ವೈಭವ । ಅಂಥವನಿಗೆಂಥ ನಿಧನ ಸಂಭವ ।
ನಿರ್ಮಮತ್ವಯಾರ ಅನುಭವ । ಅಂಥವನಿಗೆಂಥ ಭವಭಾವಭಾದೆ ॥ 146

ಕಂಡರೂ ಕರ್ಮದಲಿ ತೊಡಗಿರುವಂತೆ । ಇರುವನು ಎಂದೂ ಕರ್ಮಗಳ ಮಾಡದಂತೆ ।
ಕಾಣುವನಾವಾಗಲೂ ಕರ್ಮದಿ ಅಕರ್ಮತೆ । ಅಹಂಕಾರ ರಹಿತನಾಗಿ ॥ 147

"ನಾ ಭುಕ್ತಂಕ್ಷೀಯ್ಯತೆ ಕರ್ಮ" । ಇದಿರುವದು ಸ್ಮೃತ್ಯುಕ್ತ ಕರ್ಮದ ಮರ್ಮ ।
ಆದರೂ ಬ್ರಹ್ಮಜ್ಞಾನದಿಲ್ಲ ಸಂಭ್ರಮ । ವಸ್ತು ಮಾತ್ರಗಳಲಿ ಬ್ರಹ್ಮನ ಕಾಣುವನವ ॥ 148

ಕ್ರಿಯಾಕಾರಕ ಫಲಜಾತ । ಇದೆಲ್ಲವಂತೂ ಪ್ರಸಿದ್ಧ ದ್ವೈತ ।
ಬ್ರಹ್ಮವಿದ ಬ್ರಹ್ಮವೆಂದೇ ತಿಳಿಯುತ । ಮರಳಿನಲ್ಲಿ ಬೆಳ್ಳಿ ಕಂಡಂತೆ ॥ 149

ಬಾಬಾ ಮಮತೆಯ ಮಾತೆಯಂತಿದ್ದರು । ಹೇಗೆ ಕಾಲದ ಮುಖದಿ ಬಿದ್ದರು ।
ಹಗಲನು ಕತ್ತಲಧ ರಾತ್ರಿ ನುಂಗಿ ತೆಂಬರು । ಹಾಗೆಯೇ ಆಯಿತಲ್ಲ ಈ ಕತೆ ॥ 150

ಇನ್ನು ಈ ಅಧ್ಯಾಯವನ್ನಿಲ್ಲಿಯೇ ಮುಗಿಸುವಾಗ । ಮಾನಸಿಕ ಮರ್ಯಾದೆಯನುಳಿಸುವಾ।
ಇಲ್ಲದಿರೆ ಶ್ರೋತೃಗಳ ಮನವಾ । ದುಶ್ಚಿತ್ತತೆ ಆವರಿಸೀತು ॥ 151

ಮುಂದಿನ ಕಥೆಯನು ನಿರ್ಯಾಣದ್ದು । ಯಥಾಕ್ರಮ ಮುಂದೆ ಹೇಳಲಾಗುವುದು।
ಸಾಯಿ ಚರಣದಿ ನಮನ ಹೇಮಾಡನದು । ಅವರ ಕೃಪೆಯಿಂದ ಕೃತಾರ್ಥನಾದೆ ॥ 152

ಭಕ್ತ ಹೇಮಾಡಪಂತ ವಿರಚಿತೆ । ಯಥಾಮತಿ ಲಲಿತಾನುವಾದೀತೆ ।
ಶ್ರೀ ಸಾಯಿ ಸಮರ್ಥ ಸಚ್ಚರಿತೇ । ಶ್ರೀ ಸಾಯಿನಾಥ ನಿರ್ಯಾಣಂ ನಾಮ
ದ್ವಿಚತ್ವಾರಿಂಶೋಧ್ಯಾಯಃ ಸಂಪೂರ್ಣಃ ॥

॥ ಶ್ರೀ ಸದ್ಗುರು ಸಾಯಿನಾಥಾರ್ಪಣಮಸ್ತು ॥

॥ ಶುಭಂ ಭವತು ॥